

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

27 ianuarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Strășeni din 08 aprilie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 iunie 2015, declarat de avocatul Boris Druță, în numele inculpatului

Guțu Iurie Sava, născut la 27 iulie 1975 în or. Chișinău, locuitor al s. Scoreni, r-nul Strășeni, cetățean al R. Moldova, condamnat anterior:

1) prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 22 decembrie 2006 și decizia Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2007, în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 4 ani închisoare.

La 12 iulie 2008, a fost liberat condiționat de pedeapsă înainte de termen cu 1 an 2 luni și 18 zile.

	Termenul de examinare a cauzei
în instanța de fond:	11 decembrie 2014 – 08 aprilie 2015,
în instanța de apel:	14 mai – 18 iunie 2015,
în instanța de recurs:	25 noiembrie 2015 – 27 ianuarie 2016.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Strășeni, din 08 aprilie 2015, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Guțu Iurie a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 08 aprilie 2015.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul părții vătămate Staver Maria prejudiciul material în mărime de 1400 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 20 septembrie 2014, aproximativ orele 19.00, Guțu I., locuind în una din odăile locuinței lui Staver M., situată în s. Scoreni, r-nul Strășeni, prin acces liber a intrat în odaia lui Staver M. din aceeași casă și a sustras pe ascuns din dulap 1400 lei și pașaportul cetățeanului R. Moldova pe numele lui Staver M., cauzându-i părții vătămate o daună considerabilă.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală și a declarat că, fiind în stare de ebrietate alcoolică, a intrat în casă și din dulap a luat 1400 lei care erau în pașaportul lui Staver M., cu care și-a achitat datoriile, a procurat băuturi alcoolice și alimente. După incidentul dat, a mai sustras 15.000 lei de la partea vătămată.

În baza probelor administrate, evaluate din punct de vedere al pertinentei, concludenței și veridicității lor, iar în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, instanța a conchis că vinovăția inculpatului este dovedită integral și i-a încadrat acțiunile în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit de cele comise, este caracterizat pozitiv, anterior a fost judecat dar nu s-a corectat, că partea vătămată nu l-a iertat, că el nu a recuperat prejudiciul cauzat, concluzionând că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar prin izolare de societate.

3. Avocatul Daniela Hedeș a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Apelantul a invocat că pedeapsa aplicată inculpatului este prea aspră, iar coraportul dintre prejudiciul cauzat în mărime de 1400 lei și pedeapsa sub formă de 2 ani închisoare nu reprezintă un echilibru corect dintre gravitatea faptei și pedeapsa corespunzător aplicată.

Instanța de fond a neglijat și nu a luat în considerare că caracterul prejudiciabil și mărimea daunei cauzate de către inculpat nu sunt considerabile.

La aplicarea pedepsei, instanța nu a ținut cont de criteriul special de individualizare a pedepsei și anume, aplicarea pedepsei inculpatului la judecarea cauzei pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală. Instanța aplicând pedeapsa cu închisoare, a redus 1/3 din maximul pedepsei prevăzută la art. 186 alin. (2), însă norma legală prevede o reducere cu 1/3 și din minimul pedepsei cu închisoare.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 iunie 2015, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut, că instanța de fond i-a aplicat inculpatului o pedeapsă justă, corectă, echitabilă și corespunzătoare întocmai faptelor săvârșite.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a recunoscut vina și s-a căit, este caracterizat pozitiv, că partea vătămată nu l-a iertat, că prejudiciul nu

este recuperat, că anterior inculpatul a fost condamnat, însă nu s-a corectat și a comis o nouă infracțiune.

Totodată, inculpatul a comis o infracțiune cu intenție, deci dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările prejudiciabile, dorindu-le și admitându-le în mod conștient.

Astfel, corectarea inculpatului era posibilă doar prin aplicarea unei pedepse cu închisoarea.

5. Avocatul Boris Druță a declarat recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Recurentul a invocat că instanțele nu au luat în considerație posibilitatea aplicării inculpatului o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Astfel, la aplicarea pedepsei instanțele au neglijat criteriul special de individualizare a pedepsei și anume, conform art. 364¹ Cod de procedură penală i-au aplicat o pedeapsă cu închisoare, reducând cu 1/3 din maximul pedepsei, prevăzute de art. 186 alin. (2) Cod penal, însă urma să se reducă cu 1/3 din pedeapsa minimă, având tot temeiul să-i aplice o pedeapsă și sub formă de amendă.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 p. 2, 6 CPP.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11/1 Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt este stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat pe art. 427 p. 2, 6 CPP, avându-se în vedere, probabil art. 427 alin. (1) pct. 2), 6) Cod de procedură penală, care prevede mai multe temeiuri pentru recursul ordinar, cum ar fi și situațiile când instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat care ar fi esența circumstanțelor că instanța nu a fost compusă potrivit

legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele prescrise în art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, omițându-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori în aspectul vizat.

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nominalizat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2 și 4. din decizie*).

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (pct. 5 din decizie).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Circumstanțele enunțate denotă că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că au adoptat hotărâri care cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că i-au aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Boris Druță împotriva sentinței Judecătoriei Strășeni din 08 aprilie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 iunie 2015, în privința inculpatului Guțu Iurie Sava, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 17 februarie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco